

de VOLKSUNIE

BLAD VAN DE VLAAMS NATIONALE PARTIJ

BEHEER : Maur. LEMONNIERLAAN 82, BRUSSEL. TEL. 11.82.16

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE DAGBLADVERKOPERS

Esen bij Diksmuide

21 AUGUSTUS 14 uur 30

Namiddag van IJzerbedevaart

Vlaams nationale Vergadering

Zaal Tirol

De Schrijver en Ganshof Fatale Mannen

Het fatum, zoals de Romeinen, het noodlot noemden, volgt blijkbaar deze beide mannen.

In 1944, kwamen zij met de zegelkarakers, uit het veilige Engeland terug naar Brussel, en zaaiden daar een schrikbewind onder onze bevolking.

Meer dan 200.000 Vlamingen werden vervolgd, gevangen gezet, vermoord, gefolterd, verkracht, talloze huizen werden geplunderd.

Hetzelfde is thans opnieuw, met 80.000 andere volksgenoten gebeurd in Kongo.

Onder het bewind van de twee zelfden.

De eerste maal lieten zij stilzittend gebeuren. Zij konden er niets aan verhelpen. Zij hadden het voorbereid.

De tweede maal konden zij alleen machteloos toezien, zij hadden weer geen afdoende bescherming voorbereid.

Nu werden zij zelf mede geëporeerd.

Telkens was het resultaat van hun « beleid » fataal voor duizenden landgenoten.

Noch in het ene, noch in het andere geval, hebben zij blij gegeven van grote menselijke gaven.

Zij ontberen de deugden van voorzichtigheid, evenwichtigheid, klaarheid van inzicht, moed, overtuigingskracht voor het goede.

Alzo hebben zij het vertrouwen der burgers geschokt in hun eigen gezag en in dat van de regering waarvan zij de exponenten waren en zijn.

Door dit gemis aan grote staatsmansgaven, hebben zij onnoemlijk veel leed over ons volk gebracht.

En toch blijven deze mannen hun dood gewicht op de ganse Belgische politiek handhaven.

De Schrijver, heeft steeds de opgang van Vlaanderen belet, in zijn drang naar een federatieve herinrichting voor de Staat. Hij is de man van de UNITAIRE inrichting. Hij dempt elke poging, die door de flaminganten in zijn partij in die zin wordt ondernomen. Hij was het orakel.

Even autoritair en unitair trad hij op in Kongo.

Geen federalisme, maar unitair moest Kongo zijn.

Anders werd het een chaos.

Hij heeft Loemoemba door Ganshof laten aanstellen als hoofd van de unitaire regering.

Had van meet af een doorgedreven federalisme ingevoerd geweest, zoals de Volksunie bij monde van Frans Van der Elst in de Kamer op 13 JANUARI 1959, vroeg, dan zou in de meerderheid der deelstaten een sterke regering hebben kunnen doen, wat de rebellerende regering van Katanga nu heeft gedaan, o.a. : het gezag stevig in handen nemen, en opstand beletten.

(Lees door blz. 4)

Dr. Leo Wouters.

Is dat Regeren ?

DEZE REGERING MOET VERDWIJNEN

Er zou over het Belgisch avontuur in Kongo een leerrijk boek te schrijven zijn. Voor het ogenblik moeten wij ons beperken tot enkele beschouwingen. De Volksunie heeft in een manifest dat over gans Vlaanderen verspreid wordt het ontslag geëist van de regering Eyskens. In een gezonde democratie zou dit de logische en vanzelfsprekende sanktie zijn voor een dergelijke miserabele vertoning. Sommige ministers, in de eerste plaats De Schrijver, zouden voor goed de politiek moeten verlaten omdat hun verantwoordelijkheid verpletterend is en zij de zwaarste schade toegebracht hebben aan de Staat en de gemeenschap door hun misdadige lichtzinnigheid en onbekwaamheid.

De wijze waarop de heer Eyskens en zijn kollega's zich schaamteloos vastklampen aan hun ministerzetel en weigeren het enig passend besluit te trekken uit hun wanbeleid is verbijsterend. De heer Eyskens weigert niet alleen te verdwijnen met zijn regering, maar hij weigert zelfs het parlement samen te roepen en zich te verantwoorden.

Ja, deze regering waarvan de onmacht en de onbekwaamheid voor gans de wereld ten toon gespreid werd, heeft nog de lef, de pretentie een nieuw regeringsprogramma aan te kondigen en ten overstaan van het land een boetepreek te houden ! De dierbare landgenoten worden verwittigd dat zij het gelag zullen moeten betalen ! Maar de verantwoordelijken blijven alsof er niets gebeurd was. Voor het overige speelt de partijtucht en de schapen volgen bladzijde, maar gedwee de partijvoorzitter.

Het is duidelijk dat men aldus regelrecht naar een crisis van het regime gaat : de parlementaire democratie wordt in ons land bedreigd niet van buiten uit, maar van binnen in. De vijanden zijn zij die er de dragers van zijn en die beweren er de verdedigers van te zijn, maar die in waarheid de ondermijners zijn van ons politiek regime. Zij waarschuwen te pas en te onpas tegen een herleving van wat zij « rexisme » noemen. Maar indien er in ons land een nieuw « rexisme » tot uitbarsting komt zal het hun schuld zijn. Omdat zij met hun partijdiktatuur de openbare mening misprijzen en er geen rekening mee houden : in de gegeven omstandigheden een regering Eyskens aan het bewind houden betekent de openbare opinie, het werkelijk land, misprijzen en bespotten. Dit is uitdaging. Deze heren partijpolitiekers storten het land van de ene crisis in de andere : de repressie, de koningskwesatie, de schoolstrijd en thans de kongolese tragedie. Telkens zijn zij, en zij alleen, de verantwoordelijken.

Elders in ons blad publiceren wij een bericht dat uitsluitend in een financieel blad verschenen is en waarover de weldenkende pers zeer devoot gezweven heeft : een bericht dat, indien het juist is, een eigenaardig licht werpt op de rol van de familie Ganshof in het kongolese drama. Wij die ons afvroegen waarom Ganshof minister geworden was, moeten nu vernemen dat zijn zoon, in dienst van buitenlandse financiële groepen, oogmerken had in Kongo. Wij moeten vernemen dat de heer Loemoemba, die door de vader eerste minister gemaakt werd, met de zoon te New-York financiële besprekingen gehad heeft : alsof er niets gebeurd was. Ondertussen nemen onze bladen het de Amerikanen kwalijk dat zij een « misdadiger » als Loemoem-

ba de hand drukken en officieel ontvangen. Nu, de zoon van de gewezen auditeur-generaal is geen belg meer : hij is Amerikaans staatsburger geworden, altijd volgens dit bericht. Hij liep dus geen gevaar, zoals onze Vlaamse jongens, naar Kongo gestuurd te worden om zijn vel te riskeren...

Ten overstaan van dergelijke toestanden voelt men zich misselijk worden.

Meer dan ooit overvalt ons het heimwee naar een grondige omvor-

ming van deze belgische eenheidsstaat, opdat wij ons zelf zouden kunnen zijn en de Vlaamse volksgemeenschap in een federatieve staat zijn belangen zelf behartigen.

Dit is wellicht de enige weg tevens om in België tot gezonder toestanden te komen en de huidige verstarring en verwording te overwinnen.

F. VAN DER ELST,
Volksvertegenwoordiger.

VOLLE MAAT VAN ONBENULLIGHEID

De Gazet van Antwerpen van 1 augustus II, probeert de draak te steken met de Volksunie omdat wij in een strooibriefje erop gewezen hebben dat de regering juist twee kapitale blunders begaan heeft, waarvoor wij hen uitdrukkelijk gewaarschuwd hebben.

De Gazet van Antwerpen bespot de Volksunie met « haar enige volksvertegenwoordiger ». Wij menen echter dat het toch heel wat interessanter is één volksvertegenwoordiger te hebben die juist ziet, dan 104 die flater op flater stapelen.

Heeft Mr. Van der Elst ja dan neen in een parlementaire rede van januari 1959, waarin hij het standpunt van de Volksunie verdedigde, uitdrukkelijk gewaarschuwd tegen een Kongolese eenheidsstaat ? Heeft hij niet even uitdrukkelijk een ruime federale staatsstructuur voorgestaan voor Kongo ?

Had men naar ons geluisterd, men zou thans niet met de handen in het haar zitten wat Katanga betreft.

Kon anderzijds een kind niet voorzien dat elke bevrijding gepaard gaat met diefstal, verkrachting, brand en moord ?

De Schrijver en Ganshof, juist de beide grote ineenstekers van de bevrijding in België in '44-'45, konden dat niet voorzien.

De uitdrukking « politieke onnozelaars » is wel erg zwak om hen te kenschetsen.

Toen de Volksunie, langs Mr. Van der Elst om begin mei vroeg welke maatregelen onze Kongolese ministers getroffen hadden, kregen we enkele weken nadien pas het hooghartige antwoord dat Ganshof tot minister aangesteld was en dat iedereen dus kon gerust zijn. De koloniale en hun vrouwen hebben het ondervonden.

Over de rol die de zoon van Ganshof in Kongo speelt kan de lezer op deze zelfde bladzijde meer vernemen.

Het toppunt is thans wel dat La Libre Belgique in verband met Katanga schrijft : « Waar blijft het zelfbeschikkingsrecht der volkeren ? » La Libre Belgique en heel de C.V.P., evenals de liberalen en

de socialisten, hebben de formule van de Kongolese unitaire staat gesteund tijdens de Ronde Tafel Konferentie.

En daarbij heeft La Libre Belgique in België zelf zich niet altijd verzet — en blijft ze dit niet doen — tegen datzelfde zelfbeschikkingsrecht der volkeren ?

Al onze kranten zijn daarbij verantwoordelijk geweest dat in Kongo ministers langs de radio de bevolking opruiden.

door Drs. Wim Jorissen

Is dat hier ook niet gebeurd in '44-'45. Waar bleef toen hun verantwoordiging ?

Dezelfde verantwoordiging horen we over het feit dat plundersaars, verkrachters en moordenaars in Kongo niet gestraft worden. Werden ze hier gestraft in '44-'45 ? Of werden ze gedekoreerd, kregen ze vergoedingen en pensioenen en werden ze tot nationale helden uit-

geroepen ? Kongo spiegelt zich thans aan het slechte voorbeeld van het moederland. En het zijn voorwaar de C.V.P.-ers of andere kleurpartijlingen niet die mogen verantwoordigd doen.

Wij zijn toen tegen die smeerlapperijen en schoelstroken krachtig opgekomen. Dezelfde afschuw koesteren we nu. Maar de andere partijen — die zelf die schoelstroken dekten 15 jaar geleden — zijn thans slecht geplaatst om verantwoordigd te doen.

Groepjes anti - democratische Gaullisten hebben het tegen de democratie en eisen meer macht voor de koning. Een mooie vlag willen ze hebben voor hun duistere lading. Vergeten zij, die tegen de onafhankelijkheid van Kongo waren, dat de koning het eerst over die onafhankelijkheid gesproken heeft. En schreven alle kranten niet dat het hofkringen waren die Ganshof vooruitgeduwd hebben als minister ? En is Ganshof met De Schrijver niet de grote verantwoordelijke voor de aanstelling van Loemoemba tot eerste-minister ?

(Lees door blz. 4)

FAMILIEZAAKJES VAN GANSHOF

« De korrespondent van de « Daily Express » te New-York, Michael Wolff, signaleert met datum van maandag 26 juli dat de financier L. Edgar Detwiller niet de enige is om zich aan Kongo te interesseren.

De heer Wolff bericht dat twee vooraanstaande Amerikaanse financiers, vertegenwoordigers van de « J.H. Whitney Co » en de « Dillon Read Co » een belangrijk programma uitgewerkt hebben met het oog op het investeren van dollars in de onafhankelijke Kongo-republiek en in andere, nieuwe, pas onafhankelijk geworden Afrikaanse staten.

De « J.H. Whitney Co » wordt geleid door de ambassadeur der V.S.A. te Londen, John Hay Whitney. De president van de « Dillon Read Co » was de onderstaatssecretaris bij het staatsdepartement Douglas C. Dillon.

De verbinding tussen deze twee grote bankfirma's en Kongo wordt verzekerd door John Ganshof Van der Meersch, wiens vader Walter Ganshof Van der Meersch minister voor algemene zaken met standplaats in Afrika was.

De heer John Ganshof Van der Meersch, die Amerikaans staatsburger is, heeft vorig jaar, op verzoek van « een Afrikaanse regering » de « American - European Development Corporation » gesticht. Deze heeft tot doel te voorzien in de financiële behoeften van de nieuwe Afrikaanse staten, onafhankelijk geworden ingevolge het vertrek van hun koloniale voogden.

Voegen wij aan deze inlichtingen van Michael Wolff nog toe dat de heer Loemoemba op dinsdag 26 juli de heer John Ganshof Van der Meersch en sommige van zijn medevennoten ontmoet heeft. »

(L'Echo de la Bourse, 27 juli 1960.)

BINNENLANDSE SPIEGEL

Tussen het Afrikaanse nieuws een andere (even dramatische) headline : bij een botsing te Zinnik verloren 5 Vlaamse mijnwerkers het leven. Dat zijn er dan alvast 5 die het stellen kunnen zonder werk in eigen streek...

De tweede week van juli stond volledig in het teken van de miterij van het Kongolees leger, de ontruiming der blanke gezinnen en de Belgische militaire beschermingsoperaties. In de laatste helft der maand is het nieuws dan geleidelijk aan meer uit de diplomatieke hoek gekomen.

Op 14 juli inderdaad besliste de Veiligheidsraad, een troepenmacht naar Kongo te sturen, terwijl België terzelfdertijd verzocht werd zijn troepen terug te trekken.

Dit kwam uiterst gelegen want op deze zelfde 14 juli beviel een ogenschijnlijk onbeduidend incident de Belgisch-Kongolese betrekkingen definitief : op het vliegveld Ndjili werd Loemoemba hardhandig aangepakt door Belgische vluchtelingen. Een paar uur nadien deelde de Kongolese eerste-minister mee dat hij de diplomatieke betrekkingen met België verbrak.

De dag nadien kwamen de eerste U.N.O.-troepen te Leo aan. Bomboko loochende, de hulp van Belgische troepen te hebben gevraagd.

Te Brussel besliste de kabinetsraad dat België de half-maandelijke lonen en wedden in Kongo zou betalen; Jef Van Bilsen legde er een verklaring af waarbij hij alle regeringen sinds 1945 verantwoordelijk stelde en de hoofdoorzaak van de Kongolese chaos zocht in het feit dat onze koloniale politiek totaal verzuimde Afrikaanse kaders te vormen. Te Brussel eveneens weigerde de Sovjetambassadeur, de Belgische protestnota in ontvangst te nemen.

Dit laatste had voor gevolg, dat België zijn eigen ambassadeur uit Rusland terugriep.

De Katangese afscheuring kwam meer en meer in het nieuws. Sommige Belgische kringen ijverden voor een dadelijke erkenning van de staat Katanga; bepaald lachwekkend in dit verband was het, in de Libre Belgique volgende titel te kunnen lezen : « Fédéralisme, la seule solution ! ». De regering hield zich op de vlakte en beperkte er zich toe, graaf d'Aspremont-Lynden als haar vertegenwoordiger naar E'stad te zenden.

Op 18 juli kwam dan de bevestiging van de dood van André Ryckmans bij reddingsoperaties nabij Inkisi. Deze model-kolonial, zoon van oud-gouverneur-generaal Ryckmans, kwam een eerste maal in het nieuws toen hij een paar maanden vóór de Kongolese onafhankelijkheid in het zgn. Madimba-manifest de administratie en de regering er voor waarschuwde dat de toestand onhoudbaar werd. Te Kalina liet men hem toen vallen als een baksteen en De Schrijver haastte zich, hem in de Kamer van vaandelvluchtige te betichten. De « vaandelvluchtige » bleef echter, om te sterven...

Op 20 juli komt dan het bericht dat een C119 in Kivoo is neergestort; er zijn een veertigtal doden en zoals gebruikelijk in het Belgisch leger bestaat de verlieslijst uitsluitend uit Vlaamse namen...

De Nationale Feestdag wordt te Brussel « gevierd » met een ultra-betoging, waarop Zijne Majesteit zich liet vertegenwoordigen.

22 juli was een zeer drukke dag : In de Veiligheidsraad verdedigde Wigny zich met wat hijzelf noemde een « bon dossier », doch kon niet beletten dat de anderen daar anders over oordeelden.

Terwijl Loemoemba zich met Detwiler naar New-York begaf, waar hij door de Amerikanen meer dan vriendelijk werd ontvangen verklaarde de UNO-generaal Von Horn te Leo dat zijn troepen Katanga zouden bezetten. Dit bericht werd de volgende dag weliswaar gelogenstraft maar alles scheen er op te wijzen dat ook in Katanga België niet zou ontkomen aan zijn straf voor de idiote unitaire politiek.

Loemoemba reisde van New-York over Washington naar Canada en liet geen kans voorbijgaan om stoute (en dwaze) verklaringen af te leggen. « Mijnheer H. kwam intussen in België aan en konfereerde er druk met de regering, waarna hij doorreisde naar Leo. Zijn besprekingen met de Kongolezen liepen er niet van een leien dakje en hij moest (vergeefs) blijven aandringen op gematigdheid inzake Katanga en de Belgische troepen en bases. Het laatste week-end van juli werd door de Sovjets benut om weer met interventie te dreigen.

Begin augustus kwam een Katangese delegatie naar Brussel. De Belgische regering beperkte er zich toe, haar vroeger standpunt te bevestigen. De Katangese reisden verder naar verschillende Europese hoofdsteden. Alles laat echter vrezen dat zij niet zullen ontsnappen aan het lot der Ambonezen in de voormalige Nederlandse Oost.

Terwijl we dit schrijven, verklaarde de heer De Schrijver dat hij het voorstel van de M.N.C.-Kalonji om een referendum in gans Kongo te houden zeer geschikt vond, op voorwaarde dat dit referendum per provincie zou worden georganiseerd. De laattijdige bekering van onze regeerders tot het federalisme kan echter nog weinig het drama verhelpen dat zijn oorsprong vond in de tipisch-Belgische unitaristische koloniale politiek.

3.8.1960.

HET EKSPERIMENT

Leerling-tovenaar Eyskens meende dat er uit de Kongo-ketel een braaf engeltje zou komen, nadat hij Scheyven, De Schrijver en Ganshof er in had gemengd. Tot zijn grote verbazing was het echter duivel Lumumba die te voorschijn kwam.

De Schaamtelozen !

Sinds een paar weken spant de C.V.P.-liberale pers zich in om te doen geloven dat niemand de tragische afloop van de Kongolese gokpartij heeft voorzien of kon voorzien. Zulks is niet alleen een schaamteloze leugen, het is daarenboven een onbedenkende leugen.

Inderdaad, iedereen die de Kongo-politiek van deze rampzalige regering van verre of van nabij heeft gevolgd, herinnert zich de talrijke verwittigingen die op verschillende ogenblikken van verschillende zijden tot de regering werden gericht. Het moge volstaan, er hier enkele op te sommen :

Op 1 april richt een groep gewestbeheerders een memorandum aan dhr. Scheyven, waarin zij verklaren dat zij sinds twee maanden in de onmogelijkheid zijn hun taak te vervullen; ze stellen tot besluit het vraagstuk van de veiligheid van het personeel en hun gezinnen. Op 3 mei 1960 verklaart minister De Schrijver met betrekking tot dit memorandum : « ik heb het gelezen, ik heb het teruggegeven en heb er het essentiële van onthouden ».

Einde april houdt dhr. Saintraint, ter gelegenheid van de installatie van adjuncten te Madimba, een wanhopige redevoering waarin hij o.m. verklaart dat zijn gebied totaal onbestuurbaar is geworden en dat hij zijn verantwoordelijkheid overdraagt aan de Kongolezen. Deze noodkreet maakt noch te Kalina noch te Brussel enige indruk. Minister De Schrijver haast zich, zijn ambtenaar in de Kamer af te keuren.

Op 4 mei worden in de senaat preciese gegevens verstrekt betreffende de onbetrouwbaarheid van het Kongolees leger. Minister Gilson houdt het liever bij het beste optimisme van generaal Janssens en voorziet de opleiding van de eerste zwarte officieren aan de Belgische Krijgsschool slechts voor 1961.

Begin maart grijpen er in Katanga bloedige onlusten plaats. In totaal zijn er 1 blanke en 7 zwarte doden; 164 personen worden gekwetst; 500 aanhoudingen worden verricht. Aanleiding tot deze incidenten is het bezoek van Loemoemba aan Katanga en het verzet daartegen van de Katangese Conakat. Deze eerste slachtoffers van de unitaristische politiek hebben onze regering niets geleerd.

Bij verschillende gelegenheden wordt de Belgische regering er door de Engelse en Portugese instanties op gewezen dat haar politiek het vuur in het Afrikaans kruisvat dreigt te jagen. Onze regering legt deze verwittigingen doodeenvoudig opzij.

Einde mei verwittigt de Portugese konsul te Leopoldstad zijn landgenoten, dat het geraadzaam is vrouwen en kinderen uit Kongo te doen vertrekken. Aan de Belgische bevolking worden door niemand richtlijnen verstrekt.

En ten slotte : 14 dagen voor 30 juni weet Ganshof Van der Meersch, dat de sleutels van de wapenmagazijnen in het Leopoldkamp gestolen werden. Hij vergevoert er zich mee, rustig naar België terug te keren op het ogenblik dat de gestolen wapens door de muiters gericht worden op zijn weerloze landgenoten.

Volksvertegenwoordiger Van der Elst voorspelde, dat de Belgische politiek een tijdbom in Kongo achterliet en dat deze tijdbom moest en zou ontploffen.

De tijdbom is ontploft. Maar de schaamtelozen beweren, dat niemand het heeft voorzien en dat niemand het kon voorzien.

De schaamtelozen beweren, dat het ogenblik nog niet is gekomen om de verantwoordelijkheden vast te stellen. Wanneer hen de schuldvraag wordt gesteld, antwoorden ze met gehuchelde verontwaardiging dat het schandelijk is, de Kongolese kwestie elektroal uit te buiten.

Inmiddels hebben zij slechts één bekommernis : hun eigen elektorale belangen veilig te stellen. Wanneer de liberalen van Eyskens verlangden dat De Schrijver en Scheyven de laan moesten ingestuurd worden, dan hadden zij slechts het eigen partijbelang op het oog. Wanneer Lefevre zich tegen deze eis verzette, dan dacht

hij daarbij alleen aan de terugslag die deze ontslagnemingen bij zijn kiezers zou hebben.

De schaamtelozen stellen een dossier samen van de gruwelen die in Kongo werden bedreven. In hoeverre hun politiek deze gruwelen mogelijk heeft gemaakt laten ze daarbij in het duister. De schaamtelozen wonen de lijdendienst bij van een ambtenaar, die ze enkele maanden geleden hebben afgekeurd toen hij hen wees

op de mogelijke gevolgen van hun rampzalige politiek.

De schaamtelozen klampen zich vast aan hun ministerzetels. Zij weigeren, de enige daad te stellen die men mag verwachten van een fatsoenlijk mens die heeft gefaald : heen te gaan. Zij weigeren de democratische spelregel te eerbiedigen.

Zij hoeven niet te gaan. Want zij zullen buitengejaagd worden. De vervalddag komt vroeger dan zij denken !

Venster op het Buitenland

Het Afrikaanse nieuws komt niet alleen uit Kongo ! De heer Eyskens spant zich thans in om aan iedereen te verklaren dat niemand de noodlottige afloop van zijn gok-politiek kon voorzien. Een paar weken vóór de Kongolese onafhankelijkheid echter werd onze regering officieel door de Portugese en Engelse bewindslieden gewaarschuwd voor een beleid dat heel Afrika te vuur en te zwaard kon zetten.

De gevolgen van de Belgische gok hebben niet op zich laten wachten. In Rodezië kwam het tot zeer ernstige incidenten waarbij talrijke doden vielen. Er is in Britse politieke kringen zelfs ernstige twijfel gerezen omtrent de veiligheid van de 200.000 blanken in dat land. Ghana begon een officiële boycot van Zuid-Afrika en in Njassaland eiste Dr. Banda dadelijke en volledige onafhankelijkheid.

De Kongolese uitverkoop is er oorzaak van dat elders in Afrika de (vaak verstandige) politiek van geleidelijke ontvoogding totaal overhoop wordt gezet.

Talrijke Aziatische landen steunen de versnelde opmars der Afrikanen naar de onafhankelijkheid. Sommige onder hen hebben heel wat minder belangstelling voor het kolonialisme in hun eigen werelddeel. Zo blijven ze totaal onverschillig bij het bloedbad dat China aanricht onder de Tibetanen. De opstand in Tibet werd nu volledig in het bloed gesmoord; de laatste fase ervan was de uitmoording van 3.000 vluchtelingen die op weg waren naar de grens.

Ook elders in Azië was er even wapengekletter : Noordkorea en Zuidkoreaanse vlootenheden leverden een kort vuurgevecht. Inmiddels hebben in Zuid-Korea de Democraten bij de verkiezingen thans definitief gezorgd voor de aflossing van het regime Syngman-Ree. Het valt echter sterk te betwijfelen of deze verkiezingen eerlijker verlopen dan die onder het vorige regime.

Midden augustus werd te Tokio een aanslag gepleegd op premier Kijishi, toen deze een receptie bij zijn opvolger Ikeda verleed. Ikeda verklaarde bij zijn aanvaarding, het buitenlands beleid van zijn voorganger te zullen voortzetten en o.m. de hand te zullen houden aan het Japans-Amerikaans verdrag.

In het Arabische huishouden is men flink aan het ruziën gegaan nadat de sjah van Iran besloot, de staat Israël te erkennen.

Amerika leeft reeds in volle verkiezingswaan. Zulks was o.m. te merken bij het bezoek van de heer Loemoemba; te dier gelegenheid werd vanop het staatsdepartement duidelijk naar de zwarte stemmers gelonkt. Eisenhower vond er niets beters op om zijn beleid te verdedigen dan een aanval te doen op een niet-nader genoemd bevriend « socialistisch » land; Zweden en Noorwegen tekenden onmiddellijk nadien protest aan. Wat de verkiezingen zelf betreft : bij de Democraten haalde Kennedy het met 845 stemmen tegen 40 voor Johnson; Nixon wordt Republikeins kandidaat voor het presidentschap met Cabot Lodge als kandidaat-vice-president.

Het nieuws betreffende het slagen van het project Polaris kwam in grote opmaak in de kranten. Het feit dat Amerika thans raketten voor gemiddelde afstand kan afvuren vanuit ondergedoken onderzeeboten verandert echter niets aan het fundamenteel gegeven inzake de Oost-West-verhouding : het vernietigingsevenwicht; hoogstens is het arsenaal der vernietigingstuigen wat completer geworden. Het Polaris-succes werd gevolgd door een Mercury-mislukking, zodat we in 1960 nog geen Amerikaan op de maan krijgen.

Aan Amerika's voordeur blijft het onrustig. De heer K. heeft zijn mannetje in de Veiligheidsraad nog eens laten verklaren dat de Amerikanen hun poten van Kuba moeten houden. Oost-Duitsland heeft een uitgebreid programma van technische hulpverlening aan Kuba op stapel gezet. De heer Fidel Castro kan van al dit goede nieuws slechts matig genieten daar de geneesheren hem onverbiddelelijk een paar maanden rust hebben voorgeschreven. Zijn broer Raoul zal, na zijn terugkeer uit Rusland en de V.A.R., waarschijnlijk als plaatsvervanger optreden.

Kuba is niet de enige plaats waar de Amerikaanse en Russische belangen botsen. Moskou heeft heftig geprotesteerd tegen het voortdurend overvliegen van Russische schepen door Amerikaanse vliegtuigen. Het Kremlin slaagde er nochtans niet in, Amerika voor de Veiligheidsraad te doen veroordelen wegens agressie inzake het incident met het RB47-vliegtuig.

Het Europees nieuws wordt volledig beheerst door de ontmoeting De Gaulle - Adenauer. De korte bespreking tussen beide staatslieden is van zeer groot belang voor de verdere Europese eenmakingspolitiek. Over de resultaten van de ontmoeting is weinig gekend; er mag echter verondersteld worden dat De Gaulle thans de rekening heeft gepresenteerd voor de Franse hulp aan West-Duitsland inzake Berlijn. Het behoort tot de ongerijmdheden van de huidige politieke situatie dat Frankrijk een politieke de grandeur voert met de hulp van zijn (vroeger) « Erbfeind ».

In Italië werd de regering Fanfani beëdigd; ze zal het bestaan moeten rekken tot na de Olympiade.

En tenslotte : een (valse) profetie voorspelde dat op 14 juli de wereld moest vergaan. Het is echter vanzelfsprekend dat de wereld kan vergaan op alle dagen van het jaar behalve op de Franse nationale feestdag...

3.8.60

